

Khánh Vy

Muộn

Chiếc taxi lao nhanh trong màn mưa. Thăng ngồi trong xe mắt nhắm chiu suy nghĩ, hai tay ôm chiếc cặp da đã ngả sang màu vàng sẫm, sờn cũ. Chỉ còn hơn 30 phút nữa, máy bay sẽ cất cánh. Ông tài xế hỏi Thăng một vài câu băng quơ, mong giảm bớt sự sốt ruột của người khách. Giờ đây, trong Thăng chỉ còn lại sự nuối tiếc, day dứt... Thăng muốn níu kéo thời gian, không gian và quá khứ quay ngược lại, để được trở về thuở đầu tiên...

...Năm 1985, Thăng là một trong mười sinh viên giỏi nhất được Nhà nước cử đi học nước ngoài. Thăng và Sinh cùng đi Ba Lan. Các bạn còn lại học ở Tiệp, Hunggari và Bungari. Ngày lên đường cả đoàn bịn rịn, quyến luyến chia tay với người thân, gia đình. Riêng Thăng khác với các bạn, anh tỏ ra cứng rắn mạnh mẽ, không một chút buồn bã, lưu luyến. Ngược lại Thăng còn động viên, dặn dò bố mẹ đang rơm rớm nước mắt vì sắp xa đứa con trai út thương yêu. Thăng như một người anh cả của toàn đoàn. Anh an ủi các bạn, nhất là đối với Sinh - người bạn sẽ cùng Thăng sống và học chung một mái trường nơi đất khách quê người. Ai cũng thầm cảm phục Thăng, thật cứng cỏi, nam

tính và tin rằng về sau anh sẽ là một người đàn ông rất thành công. Máy bay xa dần, mang theo hi vọng, niềm tin của những người ở lại cùng sự hồi hộp, lo lắng của người đi xa.

Những năm tháng học tập ở Ba Lan, đã giúp Thắng trưởng thành hơn, già dặn hơn. Với khả năng tiếp thu giao dịch khá tốt tiếng Ba Lan, Thắng kiếm được việc làm trong một công ty xuất nhập khẩu của người Việt với mức lương hậu hĩnh. Thắng yêu một cô bạn người Ba Lan cùng trường. Cô ta không xinh đẹp lắm, nhưng yêu Thắng có lẽ vì Thắng là người duy nhất có thể chăm lo toàn bộ cho cô trong những tháng ngày học ở thủ đô. Một gia đình người Ba Lan ở Warszawa, nhanh chóng nhận Thắng làm con nuôi từ những phi vụ nhập khẩu hàng may mặc có lợi cho gia đình họ. Thắng nhanh nhẹn, thông minh, và càng tinh xảo hơn qua những vụ buôn bán, làm ăn ấy.

Cuộc sống thương trường đã dần dần biến Thắng thành một con người bon chen, vụ lợi. Rồi từ sự va chạm, tiếp xúc làm ăn với những người bản xứ, sự quan hệ hàng ngày với cô bạn tình mắt xanh, tóc vàng, không hiểu từ lúc nào Thắng đã từ từ bước ra khỏi bản chất cội nguồn con người Việt Nam của mình. Thắng cố tạo cho mình một phong cách sống "tổng hợp" lai căng Âu - Á. Sau khi ra trường, Thắng càng thành đạt hơn và rất kịp thời tạo được cho mình một chỗ đứng trong giới kinh doanh thời ấy. Với số vốn không nhỏ trong tài khoản, căn nhà to 4 phòng, đầy đủ tiện nghi nằm ngay trung tâm, cộng với cái thẻ định cư, là những thành quả Thắng đã tích lũy được trong thời gian học tập ở mái trường Đại học cũng như ở trường đời.

Còn về Sinh, những ngày đầu tiên sống xa quê hương, xa gia đình thân thương của mình, Sinh chỉ cảm nhận được nỗi cô đơn, lẻ loi vây quanh mình. Và tất nhiên người bạn đồng hương không ai khác là Thắng, trở thành nơi dựa dẫm tốt nhất, chí ít cũng về mặt tinh thần trong thời gian đầu xa quê. Và Thắng cũng tỏ ra là một người anh tận tình với Sinh. Học cùng một lớp, ở cùng một phòng, nhưng Sinh và Thắng là hai thái cực hoàn toàn khác biệt. Thắng càng mạnh dạn, xông xáo bao nhiêu thì Sinh càng từ tốn, ít nói bấy nhiêu. Trong mọi lĩnh vực Thắng luôn là người nổi bật so với Sinh. Các sinh hoạt, tổ chức trong lớp, trong trường, Thắng bao giờ cũng là một thành viên tích cực. Trái lại Sinh luôn là người hay tránh né những đám đông, và nếu phải có mặt trong những buổi hội họp, party Sinh chỉ là "một con rùa chỉ biết ẩn mình trong cái mai to"- Thắng thường nói như thế với Sinh. Mỗi lần có dịp đi đâu, Thắng thường kéo Sinh đi cùng. Có lẽ vì Thắng muốn giúp Sinh chữa được cái bệnh nhát như thỏ, đồng thời Thắng như được tăng thêm cái tài ăn nói của mình khi có Sinh bên cạnh. Với Sinh cuộc sống là lao động và học tập, không thể hiện ở chén rượu, cốc chè, ở những cuộc chơi thâu đêm suốt sáng, ở những lúc bên mình có hàng loạt các cô gái tóc vàng nói cười nhả nhót. Sau khi ra trường với tấm bằng loại ưu, Sinh ở lại làm việc tại một công ty của Ba Lan với sự động viên của gia đình và người yêu từ Sài Gòn.

Thời gian vẫn bình lặng trôi đều đặn, nó dường như chẳng quan tâm đến những gì xung quanh, nó vờ vẫn như không biết rằng chính nó là nguyên nhân làm thay đổi mọi thứ. Nó là bạn thân của sự hủy hoại. Không chờa một ai, nó dần biến đổi tất cả. "Sông có khúc,

người có lúc" Thắng cũng không ngoại lệ. Thắng đã Thua trong cuộc đua với thời gian. Thắng đã bại trận khi thương trường Ba Lan đi vào quy củ, kiểu làm ăn "chụp giật" đã không còn chỗ đứng... Sau gần 20 năm, giờ đây nhìn lại Thắng không còn là một chàng trai hào hoa, phong nhã, giỏi tài ăn nói như ngày nào mà thay vào đấy là hình ảnh một ông già bệnh hoạn, cằn cỗi. Nói ông già có thể hơi quá so với cái tuổi gần 40. Nhưng thật sự khi nhìn vào Thắng, ai cũng có một ý nghĩ chung - vừa thương, vừa giận.

Thương vì nhìn Thắng quá tiều tụy, mái tóc đã bạc đi quá nhiều, thân thể khô cằn, nước da tái xanh nổi đầy mụn nhọt, bụng to quá mức bình thường... Tất cả những triệu chứng ấy là do căn bệnh gan quái ác phá hủy con người Thắng. Thắng đã trở thành kẻ nghiện rượu nặng trong những năm tháng "Tây hóa", ma men đã ngấm vào máu huyết Thắng từ những suối bia Zywiec đổ xuống liên miên ăn mừng "trúng quả", những buổi "ngoại giao" làm việc bằng Vodka với hải quan, thuế vụ và cả những đêm dài với Whisky tràn ly, đau đớn vì đổ bể những phi vụ hàng hoá... Còn giận là khi mỗi lúc Thắng ngà ngà say, không ai có thể chịu được bản tính gàn dở, ương ngạnh của kẻ nghiện ngập.

Không chịu đựng nổi và cũng không hy vọng kiểm soát gì nữa, cô người tình mắt xanh bé nhỏ của Thắng đã bỏ đi theo người khác, Thắng ngày càng chán chường, mù quáng lao vào men say, cứ thế Thắng trượt sâu vào vũng lầy tối tăm. Những người quen biết đều động viên và giúp đỡ Thắng, nhưng Thắng hoàn toàn quay lưng với tất cả những gì mọi người làm cho anh. Thắng quay lưng để lừa dối

vào chính lòng tin của họ. Dần dần không ai còn dám tiếp xúc với Thắng. Ngay cả Sinh, Sinh cố gắng làm mọi cách kéo Thắng trở lại ngày xưa. Có lần, không hiểu thực sự hay vờ vĩnh, để đáp lại lòng tốt của bạn, Thắng hứa chuyển về một thành phố khác cùng với số tiền không nhỏ Sinh cho Thắng mượn với mục đích giúp Thắng làm lại từ đầu. Nhưng con người Thắng từ lúc nào đã biến thành một kẻ nhu nhược, hèn yếu và dối trá. Số tiền đó đã dần tan vào những vại bia, chén rượu, vào nỗi sầu vô vọng để rồi đến một ngày...

...Mưa vẫn rơi và hình như nặng hạt hơn. Một vài xe ô tô đậu rải rác trước thềm tòa nhà lớn ở sân bay Chopin - Warszawa. Thắng trả tiền taxi, rồi vội vàng đội nhanh chiếc mũ lưỡi trai vào đầu nhằm che bớt gương mặt mà bao nhiêu chủ nợ đang ráo riết tìm kiếm. Kéo gấp cái vali nhỏ cũ kỹ để vài bộ quần áo và một số đồ dùng cá nhân, Thắng đi như chạy đến quầy kiểm tra hộ chiếu. Làm xong thủ tục, bước vào phòng cách li, chân Thắng như níu lại, đưa ánh mắt nhìn buồn bã ra hướng cửa, Thắng dường như đang cảm nhận được vị mặn trên môi...

Warszawa - Ba Lan 2004

K.V

Nguồn: Nguoivienxu

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 24 tháng 6 năm 2005